

Harry Potter

The Prequel

J.K. ROWLING

De prequel

Het Verhaal.

De voortrazende motor nam de scherpe bocht zo snel in de duisternis, dat de beide politiemannen in de achtervolgende auto schreeuwden, “ Whoa! ”

Sergeant Fisher ramde zijn grote voet op de rem, denkend dat de achterop zittende jongen op zeker geplet zou worden onder zijn wielen; echter de motor maakte de draai zonder dat een van de opzittende van zijn zitplaats raakte, en met een knipoog van zijn rode achterlicht verdween hij in de nauwe zijstraat.

“ Nu hebben we ‘m ! ” riep agent Anderson opgewonden, “ dit loopt dood! ”

Hard trekkend aan het stuur en de versnellingsbak mishandelend, schuurde Fisher de halve lak van de zijkant van de auto terwijl hij krachtig de achtervolging in de nauwe straat voortzette.

Daar, in de koplampen, zaten de overtreders nu onbewegelijk na zeker een kwartier achtervolging. De twee opzittende zaten vast tussen een hoge stenen muur en de politieauto, die nu op kruip snelheid naar hen toe kwam als een grommend gloei-

ogend roofdier.

Er was zo weinig ruimte tussen de autodeuren en de muren van het steegje, dat Anderson en Fisher de grootste moeite hadden om zich uit de auto te wurmen.

Het beschadigde hun waardigheid om als een landkrab centimeter voor centimeter naar de snoodaards te krabbelen.

Fisher sleepte zijn dikke buik langs de muur, de knopen van zijn shirt losscheurend om tenslotte de buitenspiegel met zijn achterwerk af te breken. “ Ga van die motor! ” bulderde hij naar de meesmuilende jongelingen die zich koesterden in de flitsende blauwe lampen alsof ze het naar hun zin hadden.

Zij deden wat hen gezegd werd. Zich eindelijk vrij trekkend van de gebroken spiegel, keek Fisher hen boos aan. Ze leken nog geen twintig te zijn. Degene die gereden had, had lang zwart haar, zijn onbescheiden goede uiterlijk herinnerde Fisher op een onplezierige manier aan zijn dochters gitaarspelende, leegloper van een vriendje. De tweede jongen had ook zwart haar, maar het zijne was kort en stak uit naar alle kanten; hij droeg een bril en een brede grijs. Alle twee droegen ze een T-shirt versiert met een grote gouden vogel; het embleem was zonder twijfel van een oorverdovende tijdloze rock-band.

“ Geen helm op! ” schreeuwde Fisher, wijzend van het ene onbeschermd hoofd naar het andere. “ Overschrijding van de maximum snelheid met een aanzienlijke hoeveelheid! ” (Feitelijk was de snelheid die ze hadden geregistreerd veel hoger dan Fisher bereid was te accepteren voor een motor.) “ Niet stoppen voor de politie! ”

“We hadden best willen stoppen voor een praatje, ” zei de jongen met de bril, “

we probeerden alleen - -”

“ Niet bijdehand gaan worden - jullie zitten diep in de problemen! ” snauwde Anderson. “ Namen! ”

“ Namen? ” herhaalde de lang-harige bestuurder. “ Eeh-wel, even kijken. Daar heb je Wilberforce . . . Bathsheba . . . Elvendork . . . ”

“ En wat zo leuk aan deze is, je kunt hem gebruiken voor een jongen of een meisje, ” zei de jongen met de bril.

“ O, onze namen bedoelde u? ” vroeg de eerste, terwijl Anderson schuimbekte van woede. “ Dat had u moeten zeggen! Dit is James Potter, en ik ben Sirius Zwart.”

“ Dingen gaan er serieus zwart voor jou uitzien brutale snot- ”

Maar noch James noch Sirius lette nog op. Ze waren plotseling zo alert als jachthonden, starend langs de Visser en Anderson, over het dak van de politie auto, naar de donkere mond van het steegje. Dan, met identieke vloeiende bewegingen tastten ze naar hun kontzakken.

In de tijd van een hartslag dachten beide politie agenten dat er glanzende wapens op hen gericht waren, een seconde later zagen zij dat de motorrijders niets meer getrokken hadden dan-

“ Trommelstokken? ” spotte Anderson. “ Een stelletje grappenmakers zijn jullie, jullie staan onder arrest voor - ”

Maar Anderson zou nooit zeggen waarvoor ze gearresteerd werden. James en Sirius hadden iets onbegrijpelijks geroepen en de stralen van de koplampen hadden bewogen.

De politie mannen tolden in het rond en wankelden achteruit.

Drie mannen vlogen - letterlijk vlogen - de steeg in op bezemstelen - en op hetzelfde moment verhief de politieauto zich op zijn achterwielen.

Fisher zijn knie begaf het; waardoor hij hard op de grond kwam te zitten; Anderson struikelde over de Vissers benen en viel bovenop hem, op dat moment flum-bam-kraak, hoorde

ze hoe de mannen op de bezems tegen de opgerichte auto knalde, en vielen, kennelijk onzacht, op de grond, de gebroken stukken bezemsteel kletterden rond hen neer.

De motor kwam brullend tot leven. Met zijn mond wijd open, verzamelde Fisher de kracht om om te kijken naar de twee tieners.

“ Hartelijk bedankt! ” riep Sirius over het lawaai van de machine. “ We staan bij jullie in het krijt! ”

“ Ja, leuk jullie ontmoet te hebben! ” zei James. “ En onthoud: Elvendork ! Dat is uniseks! ”

Er kwam een klap die de grond deed trillen. Fisher en Anderson sloegen de armen om elkaar heen in angst; hun auto was zojuist terug op de grond gevallen.

Nu was het de motor's beurt om zich op te heffen.

Voor de politiemannen hun ongelovige ogen, steeg hij op in de lucht, James en Sirius zoefden weg in de nacht, hun achterlicht glanzend achter hen als een verdwijnende robijn.

Van de prequel waar ik niet mee bezig ben-maar erg leuk was.
J.K. Rowling.2008